

1.prizor: Kako je Pafi prišel na kmetijo

PAFI (v kmetovem nahrbtniku): Joj, kako mi srce tolče.
Pošteno me je strah.

ROZINKA (v bolniški postelji): To je hudo občutljiv in svojeglav psiček.
Prve mesece življenja sem ga tako razvajala,
da ni bilo že ničemur podobno.

PAFI: Živel sem pri stari gospe Rozinki,
ki je bila srčno dobra in je imela na vsem širnem svetu samo mene.
Lahko sem počel, kar sem hotel.
Skakal sem po kavču, lezel v posteljo med sveže rjuhe,
jedel pa sama kurja bedrca in banane.

ROZINKA: In pred spanjem ga je bilo treba obvezno čehljati za ušesom.
No, potem sem zbolela in odpeljali so me v bolnico.
Ubogi moj psiček je ostal čisto sam na svetu.

PAFI: Ni res!
Kmet iz Orehovice,

KMET: Ja, ravno takrat, ko je gospa Rozinka zbolela, sem ji pripeljal drva,

PAFI: mene pa je vzel k sebi na kmetijo.

KMET: Na naši kmetiji je vse polno živali. En lisast psiček gor ali pa dol.

PAFI (jezno): En lisast psiček gor ali dol.
Saj jaz sem vendar nekaj posebnega in na vsak način hočem GOR.

KMET: Poglej kužek, gori na vrhu slemena stoji naša kmetija.

Kmet je stresel psička iz nahrbtnika naravnost gospodinji v predpasnik.

GOSPODINJA: Jej, srček debeli!
Še malo nisem pričakovala, da mi boš prinesel psička.
Saj sem čisto pafi!

KMET (se nasmehne): Pa naj mu bo ime Pafi, če si tako paf.

ROZINKA: In tako je psiček v novem domu dobil novo ime.
Prej se je namreč imenoval Goldi fon Kampil.

PUJS ŠTEFAN (veselo): Jaz sem Štefan. Kdo si pa ti?

PAFI (olajšano): Prej mi je bilo ime Goldi fon Kampil,
na tej kmetiji me pa kličejo Pafi. To mi je kar všeč.
Tudi tisti pikasti lonček, v katerem mi je dala gospodinja tisto ...

Takrat pa se je mimo pripodila jata razposajenih vrabcev. Fej, kako so bili nesramni! Drli so se kot jesiharji, skakali po strehi Pafijeve kočice, mu švigali okoli smrčka in se stepili za skorjico, ki je ležala v njegovih skledih. In eden se mu je tja celo pokakal. Pafi je kar otrdel.

PAFI: Še svoj živi dan nisem videl, da bi se kdo tako grdo obnašal.
Da takele majhne mrhe skačejo po meni in mi kakajo v skledo.
Tega pa že ne bom dovolil! Primojdunaj da ne!

Pafiju so oči zlezle skupaj in zadremal je pred svojo kočico. Zbudil se je šele, ko mu je pred nosom tekla vrsta piščancev, glasno čivkala in prhutala s perutničkami.

PAFI (zalaja): Ne boste, ne!

PETELINČEK TINČEK (vzdihne in pade v nezavest): O, rodna koklja moja!

GOSPODINJA (zakriči): Pafi! Fuj! Saj me bo paf!! Ne smeš! Marš v kočico!

Pafi je zlezal v svojo kočico in nekaj časa tiho zajokal.

PAFI (žalostno): Ah, zlata gospa Rozinka, kje si?
Hov, kar zlezal bi v posteljo med rjuhe in se tam posladkal z banano! Uuuu!!!

Takrat pa je v živi meji za hlevom zapela taščica. Pela je tako mило, da se je Pafi kar potolažil.

PAFI (že potolažen): Bo že kako.
Mogoče pa vseeno ne smeš kar prvemu izpuliti repa.

Pafi je o tem razmišljal, dokler ni zaspal.

2. prizor: Kako je bil Pafi pohvaljen

ROZINKA (razumevajoče): Pafi visoko dvigne repk in se odpravi z dvorišča.
In ker ga nihče ne pokliče nazaj, gre vedno globlje,
dokler ne pride na jaso, kjer sedijo mlade veverice.

PAFI: Kaj pa počnete?

VEVERICE (poskočijo): Hopsasa, tralala, Pafi je prišel!

VEVERICA UČITELJICA (gromko zakriči): Mirrrr!

VSI (lepo sedejo na repke): Prosim.

VEVERICA: Najprej šola, potem pa neumnosti. Prvo uro se bomo učili plesti gnezda.

PAFI: Lepo vas prosim, kdaj pa je še kakšen psiček spletel gnezdo?
Pafi bi rad naredil boljše, ko bi mogel in sramoval se je do dna svoje pasje dušice.

STARA UČITELJICA (ponarejeno): Tudi ti, Pafi, si odlično opravil nalogo.

PAFI (užaljeno): Pohvala gor, pohvala dol, jaz že vem, kaj je gnezdo
in kaj zmršen kupček trave.

STARA UČITELJICA: Ljubi otročički, drugo uro se bomo učili tretji orehe.
Poglejte, kako je to lahko.
Bravo, Pafi, dobro delaš, kar nadaljuj!

PAFI (jezno, oreh pljune v travo): Figo delam dobro.
In ti bi me s pohvalo rada prisilila, da bi si zlomil zob.

STARA UČITELJICA: Za nagrado se bomo tretjo uro učili plezati.
Dodika, pogledj, kako je Pafi priden. Priden, Pafi, kmalu ti bo uspelo.
Daj, Dodika, potrudi se še ti.

PAFI (bistro): Aha, spet me hvali. To pot zato, da bi vzgajala Dodiko.
Pasja figa, pa taka šola. Kar domov grem.
Pafi pride nazaj na svoj prostorček pod soncem. Tu se zvije v klobčič in še sam pri sebi gode:

PAFI (samemu sebi): Pohvala, kakšna pohvala! Tisto naj se pohvali,
kar je res hvale vredno. To bi rekel jaz, Pafi.

3. prizor: Kako je mačka Margareta karala Pafija

ROZINKA: Pafi je bil majhen kuža, ki ni videl še kaj prida sveta,
zato se mu je Margareta zdela nekaj najlepšega na svetu. Strmel je vanjo.

PAFI (občudujoče): Ali je mogoče, da imaš oči kot vijolice?

MARGARETA (vzvišeno): Psiček! Kako pa stojiš? In kako buljiš vame!?

PAFI (malce žalostno): Motijo te moje tačke na o in prevelik trebušček.

MARGARETA: Ne prenesem, da se tako grdo obnašaš?

Pafi povesi repek in odhlača stran.

Ko gospodinja prinese hrano, jo Pafi takoj zavoha in steče kot vihar kar čez lužo, da škropi na vse strani. Nekaj kapljic pade na svileno Margaretino dlako.

MARGARETA (zoprno): Psiček! Zelo grdo je, da packaš po luži.
Kar poglej, kako si umazan.
Poleg tega je skrajno nevljudno,
da se ne oziraš ne na levo in ne na desno
in škropiš tudi druge.

PAFI (skrušeno sam zase): Kakšna butasta in nerodna žival sem.
Še lačen nisem več.

(čez nekaj časa): Hm, kako dobro je to. Čmonk, čmonk, čmonk!!!

MARGARETA: Psiček! Kako pa cmokaš? Po vsem dvorišču odmeva!
Lepo vzgojena žival vendar ne sme jesti kot pujs Štefan.
Psiček! Masten si okoli gobčka in ...

PAFI (razočaran sam nase): Saj vem, da sem grd in neumen.
Kakor se obrnem, tej Margareti ni prav.
Poleg tega mi je pujs Štefan zelo všeč,
naj cmoka, kolikor hoče.
In sploh - tudi butaste živali morajo živeti
(zabrusi): Tudi ti nisi tako lepa, kot misliš!
Čmonk! Čmonk! Čmonk!

Pafi pokaže Margareti jezik.

MARGARETA (užaljeno): Hu, tak majhen, bedast psiček,
pa nobenega spoštovanja!
Namesto, da bi bil hvaležen, ko mu pripoveduje, kaj je prav!

Dva dni sta hodila drug mimo drugega. Ponoči tretjega dne pa je bila polna luna in ...

PAFI (kot da bi imel krila): AA-U, A-UUU!!! Kaku je tu lepu!

MARGARETA (zelo jezno, ker ji uide miška): Poslušaj psiček!
Vsaka lepo vzgojena žival ponoči spi!

PAFI (ji zabrusi): Saj ti tudi ne spiš!

MARGARETA (ji kar sapo vzame): Kaj si upaš!!? Kaj pa tuliš v luno!
Luna je samo za lepe, ne pa za take navadne živali!
Sploh pa se ne reče: kaku je tu lepu! Butec oslovski!

ROZINKA: Od tega dne se je Pafi vedno zakadil za Margareto,
če je le zagledal njeno sivo dlako.
To je šlo zelo na živce koklji Karli,
ki je tam okoli vzgajala svoja piščeta.
Skušala je vzgajati tudi Margareto.

KARLA: Poslušaj, mačka! Saj si taka kot kakšna furija.
In kaj se kar naprej prepiraš s Pafijem, vihaš nos nad njim in sitnariš?
Saj je s Pafijem lahko shajati, če nisi tako nesramna mačka.
Vse to sploh ni dober zgled za moje piščance.

MARGARETA (ihtavo): Tudi ti nisi tako pametna, kot se delaš! Zoprna stara koklja!

In je Karli pokazala jezik.

KARLA (užaljeno): Ta mačka!
Nobenega spoštovanja ne čuti do matere
štirinajstih piščancev.
Lahko bi mi bila hvaležna, če ji povem, kar je prav!

ROZINKA (skromno): Jej, jej! Če nekemu rečeš, da je nesramen, postane v resnici nesramen. Ljube živali, kaj ne vidite tega! Ampak, kdo pa še posluša staro teto?

4.prizor: Kako se je Pafi zaljubil in zakaj ga njegova izvoljenka ni marala

Sonce milo sije na vas Orehovico. Pafi sedi na predpražniku pred svojo kočico.

PAFI (zadovoljno): Počutim se sladko, kot da sem pes iz marcipana.
Pravkar me je obšla silna želja, da bi nekoga obliznil po nosu.

Prav takrat pride na kmetijo Žgajnarjev Tone, za njim pa drobi psička Mufica.

PAFI (zaljubljeno): Bolj ko jo gledam, bolj mi je všeč.
Še tri minute je nisem gledal, pa sem že do ušes zaljubljen vanjo.
Kaj naj zdaj?

Mufica sedi na drugem koncu dvorišča, strmi v kljuko in čaka, kdaj se bo Tone poslovil. Pafijev občutek, da mora nekoga oblizniti po nosu, je bil vedno bolj močan in nenadoma je bil prepričan, da je ta nekdo ravno Mufica. Pafi poskoči in kot puščica zdirja k njej.

MUFICA: Zakaj mi pa kažeš jezik?

PAFI (blekne): Kaj te pa briga!

MUFICA (užaljeno): Ne, ti me pa res ne brigaš!

*Pafi pobit odhlača v svojo kočico. Gospodinja prinese Mufici kost.
Pafi zbira pogum, da znova ogovori prelepo Mufico.*

PAFI: Mogoče bi se hotela loviti?

Kot puščica z nasmejanim gobčkom poleti k njej, ji izpuli kost in zbeži z njo.

PAFI: Ujemi me!

ROZINKA: Mufica je bila užaljena že od prej in še sanjalo se ji ni,
da je Pafiju všeč.
In zdaj ji takle trapast Pafi ukrade kost!
Nezaslišano.
Zakadi se je za njim in ...

PAFI (zatuli): A-UUUA! Ugriznila si me v rep! A-Ua-U-a-u!

MUFICA (zmagoslavno s polnim gobčkom): Tudi šop bele dlake ni tako slabo.

Pafi spet ves pobit odhlača v svojo kočo. Prav takrat pa prihlača mimo pujs Štefan, ki ima za prijatelje vedno dovolj časa.

ŠTEFAN: Pafi, kaj pa je ?

PAFI (zastoka): Kaj je?! Tistale Mufica mi je všeč,
pa se ne mara igrati z mano - to je!

ŠTEFAN (zabrenči): Poskusi se ji malo prilizniti.

PAFI (prepričano): Saj se ji že ves čas prilizujem.

ŠTEFAN (priganja): Pa poskusi še enkrat.

Pafi res poskusi. Teče do srede dvorišča, tam poskoči kot žoga, zalaja in spet poskoči. Mufici je Pafije prijaznosti že od prej dovolj, zabevska in se zakadi vanj. Prav takrat pride iz hiše Tone, Mufici eno prisoli in jo odpelje stran.

MUFICA (se obrne): Auuu!!!

ROZINKA: Pafi je zelo nesrečen: leže na predpražnik pred svojo kočico, položi žalostni gobček na žalostne tačice in misli črne misli.

ŠTEFAN (usmiljeno): Ne sekiraj se zaradi takele zmršene Mufice,
saj mufic se ne manjka na svetu.
Čez pet minut bo prišla kakšna druga naokoli.
Glavno, da boš prijazen z njo.

PAFI (zaihti): Ampak meni je bila prav ta všeč!
In prijazen sem bil tudi!

ROZINKA: Pafi je bil še dve uri in deset minut ves žalosten in pobit.

5. prizor: Kako je petdesetkiski vol Šerif hotel vladati

Udoben star hlev. V desni kot spredaj kmet postavi Pafijevo hišico.

V hlevu stanuje krava Konigunda, telička Icek in Ficek in konj Zoran.

V desnem kotu stanujejo gospe kokoši, ki se kar naprej prepirajo. Švigljevi kraljujejo povsod.

KOKOŠ 1: Kaj je slastnejše? Koruzno zrno ali pol deževnika?

KOKOŠ 2: Zagotovo pol deževnika!

KOKOŠ 3: Ni res! Koruzno zrno je slajše!

KOKOŠ 4: Ti si brez okusa! Deževnik je najboljši!

KOKOŠ 5: Koruza!

KOKOŠ 6: Deževnik!

KOKOŠ 7: Ko-ko-koruza!!!

ROZINKA: Pafi bi v tem hlevu preživel kar prijetno zimo, če ne bi bilo vola.

Ker je imel petdeset kil več kot največja krava v hlevu,
je bil prepričan, da mora vsem ukazovati.

VOL (po vojaško poveljuje): No, gospe, kar jejte!

Zdaj pa prežvekujte!

Kure, kokokdakajte!

Miške! Hušk naokoli!

Pes, takoj v kočo! In spi do treh!

PAFI (jezno obsedi pred kočo): Ravnokar sem hotel malo zadremati,

zdaj pa, ko mi to ukazuje en važen vol, me ne veseli več.

Ne grem v kočo, pa pika!

KMET (polaga seno v jasli): Vse bi še šlo, ko bi vol ukazoval le stvari,

ki bi jih vsakdo že tako ali tako naredili.

ROZINKA (zaskrbljeno): Huje je, ko začne ukazovati stvari,

ki ustrezajo samo njemu.

VOL (strupeno): Cucek, marš do špranje in jo zakrij s svojim zavaljenim trebuhom!!!

PAFI (premraženo): Hu, kako piha! Burja me biča po kožušku.

Pa ravno danes moram stati pred špranjo,
skozi katero peklenko vleče.

Na kožuščku so se mi naredili že ledeni koščki. Zebe, zzzzebe!

VAŽNI VOL (hudobno zarjuje): Pes! Tišči špranjo, dokler ti ne ukažem drugače!

PAFI (pojasnjuje): Saj sem se samo obrnil.

VOL (vladarsko): Nimaš se kaj obračati, dokler ti mi ne ukažemo!

PAFI: Pa se bom!

VOL: Ne, pa se ne boš!

PAFI: Ja, pa se bom!

VOL (grozeče, besni): Ne, ne boš. Ali pa te pomendram!!!

PAFI (čisto leden in premrl): Tega vola res figo briga, kaj občutijo drugi!
Fuj, vol zarukani!

KOKOŠKA MAGDA: Poglejte, prihajata gospodar in Žgajnarjev Tone.

PAFI (strupeno): Vol, gospodar te prodaja Žgajnarjevemu Tonetu,
da te odpelje v mesnico.

VSE ŽIVALI (navdušeno): Živijo, živijo, živijo!

KMET : Premišljujem, da bi ga prodal (potreplja vola po vratu).
Zdi se mi, da nekako zatira druge živali, da se manj redijo.

VOL (zamuka in izbulji oči): Ne, o, ne!

TONE: Ne vem, cena še raste.

KMET: Saj, in krme ima tudi dovolj (spet ga potreplja po hrbtu).

TONE: Mogoče se bo pa še spremenil!

VOL (zavpije): O! Seveda se bom spremenil!

KARLA (zaupljivo): Pafi, kako zanimivo, kdaj postanejo velike živine uvidevne!

6. prizor: Zakaj Pafi ni ubogal krave Kunigunde

KUNIGUNDA (samovšečno): S seboj sem popolnoma zadovoljna.
Vedno točno vem, kaj je prav.
Če krava dela vse, kar je prav,
potem je to zadovoljna krava.
Sem prostovoljna svetovalka; zelo rada
svetujem tudi drugim.

PAFI (oklevajoče): Kravo Kunigundo imam kar rad.
Saj se še kar ujemava.

KUNIGUNDA (slinasto): Veš kaj, Pafi, če greš po drugi strani naokoli,
potem se ne moreš zatakni.

PAFI: Čisto prav imaš. Zdaj se mi verigo nič več ne zatika.
Še dobro, ker te nisem prosil za nasvet.

Pafi se popraska.

KUNIGUNDA (zoprno): Kar popraskaj se, gotovo imaš spet bolhe!

PAFI (togatno): Vsakemu poštenemu psu se zgodi, da kdaj dobi bolhe.
Kdo te je sploh prosil za nasvet?!
Kmalu se še oblizniti ne bom mogel več,
ne da bi mi ti to priporočila.
Za nič na svetu ne bom več ubogal tvojih nasvetov.

Na kmetijo z mopedom priropota Tone, z njim pa v nahrbtniku njegova Mufica.

Tone: Joj, narod moj, pojma nimate, kako sva midva lovila zajca!
Pri tisti smreki za robom sva ga gonila naokoli in naokoli Idrije
in čez Žiri naravnost na Ledine...

PAFI (navdušeno, z odprtimi usti): Kako imenitna lovska zgodba.
Kakšen krasen lov!

Oh, ko bi tudi jaz šel enkrat na lov okoli in okoli Idrije in čez Žiri na Ledine!

KUNIGUNDA: Pafi, tudi ti bi moral na lov!

PAFI: Daj no mir!

KUNIGUNDA: Ne, resno mislim. In ti bom tudi natanko povedala,
kako lahko to izpelješ.

PAFI: Pa če ti rečem, da ne maram!

KUNIGUNDA (se ne meni zanj): Kadar je kmet v hlevu,
moraš pokazati lovsko strast in napoditi Švigljevo družino.
Potem pa kmetu kar naravnost povej, da bi šel rad na lov. In boš šel!

PAFI (sam sebi): Krava zoprna. Glava me boli.

KUNIGUNDA: Pafi, vzemi aspirin. Glava te bo zagotovo nehala boleti.

7. prizor: Kako je kozel Gulič zafrkaval

ROZINKA: Komaj se je vol malce pomiril,
že je gospodinja pripeljala v hlev suhega, zmršenega kozla.
Vprašal je gluhega konja Zorana:

KOZEL: Je tukaj še kaj prostora?

ZORAN: Ja, ja, to je Pafijeva kastrola:

KOZEL (se reži): Bee-hehe, Pafijeva kastrola si ti!

KOKOŠ 1: Ko-ko, lepa ko-koš znese lepo jajce, ko-ko!

KOKOŠ 2: Ko-ko-ko, prav zares, lepa ko-koš vedno znese lepo jajce, ko-ko-ko!

KOZEL (se reži kot gad): Lepo jajce znese debelo kokoš, ko-ko!
Ej, krava Mici, a veš, da mora imeti sodobna krava na trebuhu tetrapak vrečke!
Ti, Icek pa cmokaš kot črpalka za gnojnico. Beeee!

KUNIGUNDA (zelo strogo): Ne bodi no tako žaljiv!

KOZEL (se ne da): Velecenjena omara je zopet spregovorila! Be, be, be!

ROZINKA: Skratka, norčeval se je iz vseh
in tudi Pafiju je pregriznil vsako besedo.
Pafiju je bil zoprn že od vsega začetka. Zgodilo pa se je takole:

PAFI (se ogleduje v skledi, pretreseno): Saj to sem jaz. Tak sem torej!

KOZEL (zabeketa): Behehe! Kdo ti je pa stopil na glavo?

PAFI (zaskrbljeno): Misliš, da mi je res kdo stopil na glavo?

KOZEL (mu zabrusi): Seveda, zato si pa tako butast.

ROZINKA: Zdaj je bila Pafijeva skrb še večja.

PAFI (zagrenjeno): Torej sem butast.

To se pravi neumen.
To se pravi nesposoben.

ROZINKA: Od tega trenutka naprej Pafiju nekako nobena reč ni več znesla.
Polil je hrano. Veriga se mu je zataknila. Dobil je bolhe.
In kadarkoli se mu je kaj takega zgodilo, je kozel zameketal:

KOZEL: To je zato, ker si butast!!!

ROZINKA: Nekaj najbolj zoprnega pa se zgodi neke temne, vetrovne noči.
Vse v hlevu spi, le Pafiju žalost ne da spati.
Nenadoma zasliši v kotu čuden šum.

PAFI (na smrt prestrašen): Hov, hov, hov!!!

VSI OSTALI (poskočijo, zavpijejo): Kaj pa je?

PAFI (previdno): Nekaj sem slišal.

KOZEL (nesramno): Ah, ta je pritisnjen!

KUNIGUNDA (strogo): Kaj si slišal, Pafi?

PAFI (zašepeta): Ne vem točno.

ROZINKA: Kako pa naj točno ve, če mislijo o njem, da je butast in pritisnjen?

VSI (nesramno): Ti si res pritisnjen!

ROZINKA: Vsi spijo, le Pafi strmi v temo.
Kar naenkrat zaropota. Pafi hoče zalajati,
pa se spomni, da je butast in pritisnjen.
Ampak prav zares - v hlevu se je nekaj premaknilo.
Pafi zarenči.

KOZEL (se zadere): Tišina!!!

PAFI (zašepeta): Icek, ali ti kaj slišiš?

ICEK (dahne): Slišim.

KOKOŠI (vik in krik): Ko-ko-ko-kooo-kooo !!!

PAFI (pogumno): Hov, hov, hov!!!

KMET (z nabito puško, hud): Lepa reč!

Kako je mogla lisica izkopati luknjo, če je pes v hlevu?

KOZEL (začne peti): Lisička je prav zvita zver....

KMET (strogo ukaže): Ti pa tiho!

PAFI (po dolgem razmišljanju): Veš kaj, Icek. Če sam misliš, da si butast, potem se obnašaj še bolj butasto kot si v resnici.

ICEK (po premisleku): Prav imaš, Pafi. Kako si pameten!

ROZINKA: K sreči je bila tisti teden v vasi tombola in kozla je kot glavni dobitnik zadela Marinčkova Špela iz sosedne vasi. Tako so se kozla srečno znebili.

8. prizor: Zakaj so šli teličku Icku vsi na roko, Pafiju pa nihče

ROZINKA: Teliček Icek je prisrčna žival in mila dušica
in Pafi ga ima neznansko rad.
Seveda je Icek neroden in neumen kot tele.
Če kdo pripoveduje kaj bolj zapletenega,
na široko odpre gobček in reče:

ICEK (nedolžno mami Konigundi): Kaaj? Prav ničesar ne razumem, muu.

PAFI (ljubeče): Če se smejimo, se krohotaš tudi sam.

MARGARETA (prijazno): Neumen si kot tele.

ICEK (debelo gleda): Saj tudi sem tele, muu.

VSI OSTALI (veselo): Haahaahaaoool!!!

KOZEL (zafrkljivo): Spet cmokaš kot črpalka za gnojnico, beeeee!

ICEK (milo): Zakaj pa za gnojnico?
Gnojnica smrdi, in če mi tako rečeš, me užališ, muu.

PAFI (zalaja): Kozu nesramen, zapri svoj g---- !!!

ROZINKA: Tudi s kravo Kunigundo je Icek opravil zlepa,
čeprav se je njenim nasvetom težko izmuznil.

KUNIGUNDA: Icek, obriši si vendar gobček!
Rigni!
Zamahni z repom!
Polulaj se!
Teci k mamic!
Reci stricu volu dober dan!
Pusti, da te Pafi povoha!

PAFI (sam zase): Jaz bi že znorel. (naglas): Daj mu že mir!

ICEK (prijazno): Mami, muuu!

KUNIGUNDA (ga oblizne): Kaj je, ljubček?

ICEK: Veš kaj, mami, če mi ti vse poveš, potem jaz ne morem nič misliti.
A misliš, da je to dobro zame, muu?

KUNIGUNDA: Ne, seveda ne.

FICEK (gromko kihne): Aaaa-čih!!! Muuu!

PAFI (poskoči, z ihto): Kaj me pa strašiš, baraba!

FICEK (skregano): Ti si sam ena baraba! MUU!

ROZINKA: Ficek je poskakoval kot vsako tele in pri tem prevrnil Pafijevo skledo.

PAFI (besno laja): Neroden si in nesramen! Nažgal te bom!
Boš že videl, trap telečji!

FICEK (mu pokaže jezik): Vsak tele ma svoj vesele! MUU!

GOSPODINJA (Pafija počehlja za ušesom): Moj moj Ficek!

ROZINKA: Pafija je skoraj kap. Ta mulo telečji!

PAFI: Ficek! Mulo!

FICEK: To si ti, kaj sem pa jaz? MUU!

PAFI: Lump!

FICEK: To si ti, kaj sem pa jaz!? MUU!

PAFI: Priliznjena baraba, hoov!!!
(pobito) Prav prisilil si me, da se skregam s teboj.

ICEK (tolažeče): Moj mali Pafiček!

PAFI (potolažen): Oh, Icek moj, zakaj se vedno zapletem v kakšen prepir?

ICEK (malo pomisli): Muu, ti lahko jaz povem, čeprav sem tele?

PAFI: Seveda.

ICEK: Muu, veš, takole mislim. Ti vsakemu rečeš: ti si tak in tak.

TI delaš to grdo, nikoli pa ne rečeš: JAZ sem žalosten,
MENE to boli, muu.

In potem se vsi nasršijo in te morajo nazaj, muu.

Ker enostavno ne vejo, da si ti žalosten in preplašen, muu.

PAFI: A!

ROZINKA: je rekel Pafi, odšel v svojo kočo in glodal to misel kot kost.

9. prozor: Zakaj je pujs Štefan na kmetiji zaupna oseba

ROZINKA: Ni poštene kmetije brez prašiča
in tudi na Pafijevi kmetiji je živel eden po imenu Štefan Svinjski.
Ni bilo ure, ko pri njem ne bi sedela kakšna žival
in se zaupno menila z njim.

KOKOŠ KARLA: Levi krempeljček mi gre že tako na živce.

ŠTEFAN: Hm, zakaj?

KARLA: No, saj vidiš. Tako je vpadljiv in zato ga bo gospodinja gotovo opazila.

ŠTEFAN: Ne maraš, da ga gospodinja opazi?

KARLA (se naščeperi): Ne, sploh ne maram, da me gospodinja opazi.

ŠTEFAN: Hm?!? (čez čas): In kaj je narobe z gospodinja?

KARLA (zakokodaka): Nič ni narobe z njo. Saj je v redu dekle.
Samo vedno mi pobere vsa jajca,
jaz bi pa rada kokala in izvalila piščice.

ŠTEFAN: Lej, no. Piščice je pa res mila stvarca.

KARLA (pribije): Ja! Mogoče bom skrila kakšno jajce na seno
in skrivaj izvalila piščice.

ŠTEFAN: Vidiš, Magdica, pa si našla rešitev.

PAFI (se čudi): Kam sta ta dva prišla od levega krempeljčka?
(zadrema)

PETELINČEK TINČEK (nagne glavico postrani, zvito pogleda): Ti, Štefan,
se ti kdaj repenčiš?

ŠTEFAN: Pravzaprav ne. To je šport za mlade petelinčke.

TINČEK ZMAGOVITI (vzdihne): Ja, vsi pravijo tako.

ŠTEFAN: Ti pa ne ?

TINČEK: Ne, jaz pa ne. Jaz sem še ZELO majhen petelinček, veš.

ŠTEFAN: To je že res. Ampak rasteš, veš.
Se boš že potem repenčil, ko boš dovolj velik.

TINČEK: To imaš pa tudi prav.
(pomirjeno odstopica)

PAFI (se zbudi na vročem soncu, iztegne jezik): Hu, kako je vroče! Luža!
(škropi na vse strani): Ah, kako to dobro dene! Ah, kako to hladi trebušček!

MARGARETA (zažene vik in krik): Lump!

PAFI (zavpije): Lumpa!!

ROZINKA: Pafi našene Margareto v kot pri Štefanovem hlevčku,
in ker ne more nikamor več, se obrne.
Piha in kaže kremplje, da jo je prav grozno videti.

PAFI (zmerja, laja): Trapa! Trapa! Trapa!

MARGARETA: Butec! Butec! Butec!

ŠTEFAN: Zakaj pa misliš, da je Pafi butec?

MARGARETA (še vedno kaže kremplje): Ker brodi po lužah.

PAFI (ugovarja): Luže so lepe in koristne!

MARGARETA: Ne, luže so packarija, butec!

PAFI: Luže so lepe, trapa!

ŠTEFAN (se vmeša): Zakaj pa ti misliš, da so luže packarija, Margareta?

MARGARETA: Ker so mokre in ker je v njih blato in ker si umažeš tačice.

ŠTEFAN: Zakaj so pa tebi luže všeč?

PAFI: Ker jih lahko piješ, ker lahko čofotaš po njih in ker... in sploh.

ŠTEFAN: Aha, Margareta gleda na luže po mačje in ti po pasje.
Meni na primer je pri lužah najbolj všeč blato.
Ampak to je seveda čisto svinjsko stališče.

PAFI: Vsak ima pač svoje stališče. (odhlača v senco)

MARGARETA (Štefanu): Štefan, s teboj se je res prijetno pogovarjati.

ROZINKA: To je bilo gotovo res in bila bi večna škoda,
če bi takega prašiča predelali v klobase.

Pafi do srečnega konca

Hlevu se približuje gospodar in z njim prihajata dva možaka. Pafi ju ostro pogleda. Polizani si kar naprej mane roke in gleda v tla, Črni pa tako rine v gospodarja, da skoraj zleze vanj. Pafiju nista prav nič všeč, zato se nemudoma zakadi vanju.

KMET (ostro): Pafi, marš v kočo! Saj me bo paf!

PAFI (ubogljivo): Gospodar, ja gospodar, hov! No, kar poglej ju.
Ta dva sta sumljiva, prav zares.
Gospodar, pazi se, to ti pravim jaz, Pafi.

ROZINKA: Kmet Orehar se ne zmeni za Pafijevo renčanje,
ampak obema možakoma gostoljubno razkaže dvorišče, hlev in svinjak.
Prav posebno dolgo pa so ostali v hlevu.

POLIZANI (ne pogleda Pafiju v oči): Priden, kuža, priden.

PAFI (zabrusi): Ti sam si en kuža! (ga šavsne po roki)

KMET (svareče): Saj me bo paf! Pafi!

PAFI (se ne da): Mene ne bo božala nobena baraba! (renči še naprej)

ČRNI (sladko, ledeno): Ah, ti ljubi psiček.

POLIZANI (menca): Pravi čuvaj, pravi čuvaj. Kaj pa papcaš, čuvajček?

KMET: Pomislite, svoj čas so ga krmili s kurjimi bedrci in bananami, da te paf!
Tu pa seveda je kmečko hrano.

POLIZANI: Jej, jej, kurja bedrca in banane! Ti ljubi psiček, ti!

PAFI (pljune za njim): Pfej! Fej!

ŠTEFAN: Zakaj si pa tako hud, prijateljček?

PAFI (zagode): Nista mi všeč in mi nista!

Noč. Polna luna se smeje Pafiju v smrček.

Pafija zaščegeta nekaj prijetnega in v trenutku je buden.

PAFI : Od kod se v taki zvezdni noči lahko vzame kurje bedrce?

(ga povoha): Ah, nebeško!

Kaj, če mi ga je po nekakšni skrivni poti poslala moja stara gospa Rozinka?

Čmok, od nekod je padla še olupljena banana. Pafi pogoltne in že pade predenj banana.

PAFI (sumničavo): Moja Rozinka mi nikdar ni dala bedrca in banane hkrati.

Bala se je, da bi me ščipalo v trebuhu.

To je pa že preveč sumljivo. Rrrr!

Pafi budno pazi in zasliši pri hlevu čuden šum. Izpljune bedrce in se ustrelji tja...

PAFI (laja, zasači Črnega): Hov, hov, hov, Ficka hoče odpeljati! HOOOOv!

Tatovi, roparji, morilci, barabe, lumpi, lopovi!

VSI OSTALI (vrišč, kot da se podira vesoljni hlev): Muuuu! Iaaaaa! Kooooo!

KMET (s puško, obstane): To ti je lep prijatelj!

Pafi jo ucvre za svojo kočico. Tam prav neumno stoji Polizani s polno torbo kurjih bedrc in banan. Orehar ju zmagoslavno odvede na hladno.

KMET (olajšano): Kdo bi si mislil? Da te paf! No, tička, marš na policijo!

ICEK (srečno): Pafi je junak!!!

VSI (navdušen): Pafi je naš junak!!!!

ŠTEFAN (se pozanima): Kako si pa vedel, da sta barabi?

PAFI: Veš kaj, Štefan, če te nekdo še v oči ne pogleda, ko govori s teboj, te prav gotovo ne mara ali pa ima nekaj za bregom, pa če se ti še tako prilizuje.

MARGARETA: No, hmm!?

PAFI: Pa še tole sem opazil: če ti nekdo zabodeno gleda v oči in ti nekaj dopoveduje, skoraj gotovo hoče nekaj zase.

VOL: No, hmm!

PAFI (zaključí): No, in tako sem spregledal tudi Polizanega in Črnega.

VSE ŽIVALI: Živijo!

GLASBA. Naslednji dan. Iz traktorja izstopita Orehar in Rozinka, oba čila in zdrava.

ROZINKA (stopi iz svetlobe): Živijo, moj ljubi prijateljček!

PAFI (ne verjame svojim očem): Rozinka!? Saj ni mogoče! Si to res ti?

ROZINKA (ljubeče): Res ne vem, kako sem lahko zdržala brez tebe!
Jož, kako zelo sem te pogrešala!

PAFI (veselo zalaja): Rozinka! Moja Rozinka! O, da bi me videla ponoči!

KMET: Naš Pafi je junak!

KMETICA: Ponoči je ujel tatu. Bravo, Pafi! Ti si naš pravi čuvaj!

KMET: Le kaj bi brez njega, a ne, Micka!

ROZINKA (odločno): Goldi fon Kappel, zdaj pojdeš domov. Spet sem zdrava in skupaj nama bo prav lepo. Ti boš skrbel zame, jaz pa zate, velja!

PAFI (odločno): Super, to sem čakal! In vse živali pojdejo z nama, tudi vol in Margarita, če hočeta.

ROZINKA (zmedeno): Ampak Pafi, to žal ni mogoče!

GOSPODINJA (vesela domisleka): Gospa Rozinka, kaj pa če bi raje še vi ostali na naši veliki kmetiji. Prostora je dovolj za vse poštene ljudi in živali.
Kaj praviš, Pafi?

PAFI (nor od veselja): Ja, to bo ta pravo! Rozinka, ostani, ostani!

ROZINKA (milo gleda, premišljuje in objame Pafija): Krasna rešitev!
Jož, kako sem spet srečna!

PAFI: Hov, hov, hov, pa sem spet prišel domov!